

Petar Pismestrović

A nova godina korača

Pada tiho bezbroj pahulja,
zabijelili se krovovi u noći.
Žmirkaju blijeda ulična svjetla,
prozori umorno sklapaju oči
Hodam sam opkoljen mislima,
snijeg škripi pod mojim cipelama
A ti negdje izvan ove idile
Stalno se pitam, jesi li sama?
Da li i u tvom gradu sniježi
Vodiš li svoga psa u šetnju
Čitaš li kakvu lijepu pjesmu
Dok te muzika tiha nosi
Il si se pred televizor stisla

Pa dremaš u deku zamotana
Kažu na jugu je vrijeme kiša
I bura puše svakoga dana
Ako već moraš izlaziti van
Nemoj ići bez kišobrana
Dok ti caruješ mojim mislima
Osjećam kako netko me prati
Zastanem, palim cigaretu
Al nema nikog, kasni su sati.
Nova godina je nečujno došla
Pred očima titraju kazaljke sata
Sa tornja crkve ponoć se čuje
U mislima mi čaša šampanjca
Ja stojim sam zagrljen tamom
I boga molim da budeš samnom

NEKOPIRATI

Arena

Prazan, bez misli,
sjedim na kamenim zidinama
iz prastarih rimskih dana,
i gledam prema moru.
Volio bih da si uz mene,
ali me plaše uspomene,
strah me da ne ponovim greške
To što je bilo, možda je samo meni
nešto značilo.
Kad pomislim zasječe me kao mačem
da su neke tuđe ruke grlile
tvoje tijelo,
od nemoći plačem,
ludim što sam pustio da odeš,
ali te nisam mogao vezati.
Grleći gurao sam te od sebe.
Ti si se otimala kao dijete
iz ruku nepoznata čovjeka,
a ja sam te volio
kao dijete kad raširi ruke,
teške su moje muke...
Bila si moja, a ipak nisi.
Kao da si neko strano biće.
Curila si mi između prstiju poput pjeska
Nestajala kao fatamorgana
Znao sam što gubim ostajući
bez tebe
a ti češ, mala moja,
saznati jednoga dana...
možda isuviše kasno,
ali bit će ti jasno to što je meni sada.
Naučit ću živjeti bez tebe
u nadi da bar ti nećeš patiti.
Ali se plašim,
duplo će ti se vratiti,
pa zbog toga još više patim.
Zašto si otišla one noći

u onom čudnom gradu
dok su se drugi zabavljali gledajući
filmski festival...
Naša drama doživjela je kulminaciju.
„Comedia e finita“,
od danas živimo tragediju.
taj grad me podsjeća na onu noć,
što se stalno ponavlja
kao pokvarena ploča.
Opet sam tu, samoća me prati
strmim ulicama uz arenu,
u polumraku vidim nas dvoje
kako glumimo kraj
nama nije bio namjenjen sjaj reflektora
nije zbog nas publika još dugo pljeskala
ali zavjesa je pala, moja mala...
moja nesreće je bila što sam pamtio
samo kraj,
a tvoja što ti je bio važan
početak.
Naš film se viđa samo jednom,
bez reprize.
Velikim platnom vuče se beskonačno
odjavna špica...
pročitao sam tek prva dva lica
ostala su zamutile suze

NEKOPIRATI

Arsenu

U mraku zaborava

Još tinja sjećanje

na jedno poznanstvo

i susret slučajan, bez plana.

On na vrhuncu slave

u sazvežđu velikana.

Ja na početku neizvjesnosti,

tek me vodila nada.

Susret dva svijeta

istih iskona

iz dva udaljena grada.

Njega su muze

napajale glazbom,

riječ mu oštija od mača

i teža od šestopera.

Moja muza se skrivala

u bespućima tajnim

za njom sam lomio pera.

Luč njegova stiha

svjetlost je mome mraku bila.

Još nisam bio spreman za let,

Al su mi rasla krila
Pozvao me večeri jedne u svoj dom
mnogima nedostižan
pokazujući običnost velika čovjeka.
Ukazao mi kao sebi ravnom
na radost stvaranja i smisao postojanja.
„Za početak je dobro znati“, reče,
„Sam ćeš biti kovač svoje sreće,
prijatelju moj.
Neka te linija vodi,
a ti je prati rukom lakom.
I kad ti ne bude išlo, znaj
Taj dar nije podaren svakom.“
Rijetko nam se putevi približavaju,
a križaju još rijede,
ali nas nevidljiva nit veže
i mi jedan za drugog znamo.
Moji su snovi postali javom.
A njegovi stihovi ovjenčani slavom
Još blješte kao putokazi .

Beznade

Ona i ja starimo polako.
Put nam je sve strmiji,
korak sve kraći,
riječi sve škrtije.
Gledam je ispod oka,
pitam se što li očekuje?
Isprazne riječi,
Nepotrebne,
razbijaju našu šutnju.
Miris kave ili pogled u stranu,
volio bih da može biti drugačije.
Da se mojim dosjerkama smije,
ali ja ih i nemam više.
Iscurile su kroz vrijeme...
Prošlo je, prošlo...
Nismo još stari, nismo za otpad,
ali ono što se ljubav zvalo,
sad je još samo olupina
nekeg nasukanog broda.
Oko nas prljava voda...
Gledam je i tražim naše dane,
pokušavam u njenim očima
vidjeti plamen...ili bar njegov trag,
ali u njima pogled ravnodušan.
Ima li još zrnice radosti za mene,
pitam se, pitam...
Što me još uz nju veže?
Navika, uspomene, strah,
strah da ne ostarim sam.
Dozivam je, kričim, jaučem,
ali iz mojih usta nema glasa
kao da sam zatvoren

iza debelog stakla.
Tonem u beznade,
gušim se u samoći
nemoćan, da zaustavim vrijeme...

NE KOPIRATI

Ima i sretnih ljubavi

Gledam zaljubljen par
na stijeni uz more.
Ona mlada i nježna
i tako griješno lijepa,
on još nedozrijeli mladić,
tek prve brkove brije.
Gledam ih sretne
stisnute jedno uz drugo,
ljube se zagrljeni.
Bože, kakva prekrasna slika,
more, stijene i ljubav.
Sve me podsjeća na mene,
na nas...i moje snove.
Koliko puta sam vidio sebe i tebe
ovako pored mora,
ali sreća se ostvarila nekome drugom.
More nas nikada zajedno obgrlilo nije,
zalazak sunca namjenjen je drugim očima.
Ti i ja i more...to nikada nije bilo sretno trojstvo,
a mladost pred mojim očima pokazuje...
ima i sretnih ljubavi

NEKOPIRATI

Put bez cilja

Godine huje nepovratno...

Netko je otišao, a netko ostao.

Netko još čeka, netko se nada.

Netko pati, htio bi više znati...

Što bi bilo, da se nije zbil,

što bi se zbil, da nije ni bilo?

Pitanja bez odgovora

Postaju noćna mora.

Smijenjaju se dani s noćima

život bježi pred očima.

Zemlja se vrti polako.

Mora li biti baš tako?

Kad bi makar na tren

mogla stati,

da se na početak vrati,

da se više ne vrti

i da nestane smrti.

Da li bi drugačije bilo,

bili se ponavljale greške?

Zašto se čovjek rađa.

Zbog čega živi i pati.

Da li je to smisao besmisla

Na dugom putu bez cilja

Tko će ga znati?

NE KOPIRATI

Konfuzija

Nema više čistih riječi
Nema više čistih tonova
Izmješane su rečenice
Pobrkane su oktave
Slušam violinistu na radiju...
Njegova violina čudno škripi, zavija...
Nije to fina melodija,
ni tihi jecaj što srce para.
Violina u njegovim rukama
Zapomaže, stenje, grebe, rida,
kao da notu po notu kida i razbija...
Čitam pjesme mlade pjesnikinje...
slavljene od strane kritike.
Njene riječi su jasne, svakidašnje, jednostavne,
ali su joj misli nejasne, konfuzne, grube,
Vrijeme sadašnje, njena je opsesija
Krvavi prohujali rat... kriminal... korupcija...
bolesti, smrt i bijeda njezine omiljene teme.
Zar se život sastoji samo od takvih riječi?
Htio sam uživati u zvuku violine,
ali me muči turobna poezija...
Htio sam pročitati ženski stih,
ali me truje violina

Nada umire posljednja

Ležim pored tebe.
Jutro se šulja kroz prozor,
Proviruje, kulturno, kako i treba.
Tvoja ruka na mome trbuhu počiva,
mirna, nepomična.
Budan sam i napet.
Kako bih volio da krene,
ta mala topla i meka,
na moja skrovita mjesta.
Kako bih volio.
Palim se poput lusteru od kristala.
Jedna po jedna sijalica.
A tvoja ruka miruje.
Bože pokreni je.
Ti spavaš i ne slutiš
što se u meni zbiva,
a ja sam budan,
ljubavi žedan.
Ne mičem se, samo duboko dišem.
I da ti kažem o čemu snivam,
što bih u tom trenutku htio,
ti to razumjela ne bi.
Ti ništa ne razumiješ.
U meni želja polako nestaje,
umire sa prvim zrakama sunca.
Prošla je još jedna noć isčekivanja.
Uzalud...ne želim da te budim.
Sanjaj svoje snove, u svome svijetu,
ja ostajem u praznini
Sam...nada umire posljednja.

Navika

Ručamo za istim stolom

Spavamo u istoj postelji

Koristimo istu kupaonicu

Ne razgovaramo puno

Ne gledamo se, šutimo

Zar je sve što ostane

Kad prođu godine

Samo navika

Donosiš jelo po navici

Pričaš o nevažnim stvarima

Svejedno meni ili zidovima

Nema više smijeha u našem domu

Nema sretnog pogleda

Što sam se vratio s puta

Pozdravljamo se ne

Čekajući odgovor

Ne znam više ni da li si lijepa

Vodimo ljubav radi reda

Skriveni mrklim mrakom

Kad prođe sve

Ostaje navika

Ti i ja i ništa više

Pamtim samo sretne dane

Kažu ljudi: „Pamtim samo sretne dane“,
i ja bih volio isto tako.
Čudno....ali u mojim sjećanjima
kao da su urezani
samo oni tužniji dani.
Htio bih da se sjetim
onih trenutaka sretnih
kad smo držeći se za ruke
trčali livadama cvjetnim.
Bezbrizno si se smijala kao prvi ljiljani...
Ubrao sam ti par crvenih makova,
koje sam zvao lalama,
a ti si oko vrata nosila vjenčić
bijelih tratinčica.
Na jezercetu u srcu Maksimira
dao sam da piješ iz moga dlana.
Sjela si razdragana
i gledala zaljubljene viline konjice
kako se vole u letu.
Pogled ti je letio za ljubavnim parom
Nazvala si ih Ivicom i Marom,
čak si i lopoču dala ime...
Ja sam bio tvoj Romeo, a ti moja Julija,
mogli smo biti i Hamlet i Ofelija
ali to bi bila prava tragedija.
Bili smo djeca puna mašte,
park na Tuškancu bio je naš raj.
S jeseni kad je sunce gubilo snagu,
a lišće poprimalo nove boje
i tvoje oči su postajale zlatno- žute.
Tvoju kosu su kitili tamno crveno listovi,
ili su to bili pramenovi tvoje kose

u kojima je sunce zaboravilo sjaj...
Bacali smo opalo lišće u zrak,
skakali po njemu,
ono je radosno šušalo pod nogama...
Skupljali smo šumom kestenje.
A kad je novembar sitne rasipao kapi,
hodali smo stisnuti pod kišobranom.
Ti si u malu baricu stala i tiho zapjevala
„O, singing in the rain...“
Ja sam se smijao
i poljupcem ti zatvarao usta...
Kišu su zamjenile prve pahulje zime
Lovila si ih i puštala da ti se tope na jeziku
U dubokom snijegu Jezusa smo pravili
i malenog snješka.
Rekla si to je naš mali sin.
Sa tvoga lica nije nestajalo smiješka.
Bila si moja proljeća, ljeta, jeseni i zime...
I moj maj, mesec u kome sam rođen,
koji za mene ima najljepše ime.
Pitam se, zašto se sjećam tužnih dana
kad su u meni toliki trenuci sreće?
Od danas brišem iz memorije
sve one tužne godine
pamtit ću samo sretne dane
i naše ludorije.

Pjesnici nikad ne umiru

Riječ po riječ,
stih po stih,
strofa po strofa,
pjesma po pjesma.
Kao kapi života,
kaplje iz tebe
pjesme ljepota,
što u tebi zrije.
Tvoje stihovi
bude emocije
kojima srca u titraj tjeraš.
Postaješ suza vrela,
i uzdah što se otima iz grudi.
I kad odeš ti ćeš ostati vječno
u svakoj riječi, u svakoj pjesmi.
Pjesnici nikad ne umiru
U svojim pjesmama žive.
Onaj što bude tvoje čitao rime
neće ni znati
da govori tvojim riječima,
da njegovo srce kuca u otkucaju tvoga,
da i ti njegovim dahom dišeš.
Pretvaraš se u svoje pjesme dok ih pišeš.
One počinju živjeti, a ti nestaješ polako.
Na kraju, kad ispišeš zadnja slova,
ostat ćeš samo pjesma,
izatkana od snova.

Zagreb i ja na početku

Jutro sumorno, sivo,
sedamdest druga na vratima.
Izlazim iz pospanog vlaka,
na peron zagrebačkog kolodvora.
U torbi nosim par sitnica,
velike snove u glavi
i tihu zebnju u srcu.
Uz pomoć starijeg brata
ulazim na mala vrata,
ali to me ne smeta.
Trg Republike bez jahača
u meni želja sve jača
da osvojim ovaj grad.
Nije važno što sam nitko,
važno je što sam mlad.
Govorim hleb i belo mleko
nekim podozrivim očima
i trpim pogled, iz inata,
potiskujem ljutnju, što me hvata.
U tramvaju kažem čovjeku do sebe:
-Molim, mrdnite se napred,
Mislim, takav je red.
Ošinu me pogledom kao bičem,
-Stoka se mrda, a ja se mičem,
procijedi gospodin sjed.
Što me se tiče,
važno da se razumjemo.
Sutradan u autobusu zamolim:
- Drugarice, pomaknite se malo.
-Ne govori ništa, šuti, budalo,
reče mi ujak jednog dana,
-U ovom gradu još nisu smirene strasti,
još krvari rana od proljetnih dana,
mogu te neke pogrešne uši čuti.
Nisam znao o čemu slutiti...,
ali sam znao, nešto nije kako treba,
kad moram reći kruh

da bih kupio hleba.
Grad me je gledao mrko
kao uljeza, strogo.
-Što ti iz provincije ovdje tražiš?
kao da pita,
a moja duša zagrebačkim ulicama skita.
Iz malog stana podno katedrale,
sa vrha Stare Vlaške,
jurim ka Mažurancu,
da sretnem vesele oči,
koje sam cijele noći
u svojoj samoći snio.
Za mene nije važan grad,
ni mjesto gdje sam nekad bio.
Tu sam sad,
a sutra tko zna gdje ću biti,
kamo ću poći?
Ako jednom odem,
neću se vratiti više,
isprat će zagrebačke kiše
moje stope sa asfalta i moj trag,
ali sad, Zagreb je i moj grad.
Čak da mu nisam drag
naviknut će se na mene, znam.
Masarikovom hodam,
u Blatu, za stolom, uz čašu vina,
čitam stihove velikog Tina.
Stari konobar, ispod oka mjerka
malo se nakašlja, pa pride:
-Za ovim stolom, nekad, je sjedio Tin,
a ja se pravim fin, kao da znam
i samo kimnem glavom.
-Teško se nosio sa slavom...
Put do trona je mukotrpan,
ali se prečicom pada..., još samo doda.
I što da kažem sada,
nazdravim pjesnikovoj sjeni
i ona se nasmiješi meni.
Pitam se zašto ljudi

od sitnica, velike stvari prave...

dalek je put do slave.

Poslije Hrvatskog proljeća,

dolazi zagrebačka zima

Hladnoća se u kosti uvlači

Da li me zbog te hladnoće

Zagreb tako hladno prima?

Tko bi to znao?

Prolaznike veselo pozdravljam.

Čini se da sam jedini

sa osmjehom na licu.

Drugačije i neznam.

Tako je od uvijek u mome kraju,

pozdravljaš ljude koji te znaju

a ostlima daruješ osmijeh.

Sedamdest prva se bliži kraju,

a ja sam tek na početku ...

NE KOPIRATI

Šutnja

Tišina. U nama odjekuje muk,

Kakav stravičan zvuk

Ne govoriš ništa, šutiš.

Znam da se ljutiš. Šutim i ja

Bez volje da išta kažem.

Tako je najbolje.

Što da te lažem

Riječi bi bile suvišne u ovom trenu

kad čovjek ne može shvatiti ženu

predobro se znamo

Riječ koju bi sada rekla

Možda bi jako zapekla

Ili bi bila kriva

Neka je šutnja skriva

Šuti ne zbori više

Molim te, šuti još tiše

u noći vještica

u noći vještica
susretoh tvoje oči
buktalesu
plamenom požude
pogodila me strijela
prokletog amora
tvoj ples čarobnice
misli je moje pretvorio
u uzburkano more
pogledom si mi srce čupala
savila ruke oko moga vrata
grleći ti si me gušila
patnjom si mojom dušu hranila
pio sam nektar sa tvojih usana
prepun opojnog otrova
u zlatni kavez si me bacila
i teške okove o noge vezala
u roba me pretvorila
i slugu vjernog do groba
ubit ću malog amora
ako me samo pogleda

njegova otrovna strijelica

još moje srce probada

u noći vještica

čini si na mene bacila

obilazim liječnike

hodže mi prave zapise

vračare spravljaju protuotrove

al' nema lijeka protiv tebe

NE KOPIRATI

Uz more do zore

Sjedim uz more

s čašom vina.

Milina.

Gluha tišina.

Ni mora šum,

ni maestrala ,

ni najmanjega vala.

Samo pučina

mirna beskrajna,

spava

i meni postaje sve teža glava.

Ko babim zub se klatim

pozivam kelnera da platim.

Polazim

uzanom kalom,

brojim skalu za skalom.

Pitam se u snenoj glavi,

zašto se more plavi?

Zašto se sunce žuti?

Zašto se zamlja vrti?

Što mi još život sprema,

dok moja duša drijema?
Kamo putuje ova planeta?
Što je postalo od ovog svijeta?
Zapad se lagano gasi,
dopiru rdavi glasi.
Istok se ponovo budi,
rumena zora rudi.
Dolaze nova vremena
ili se takvima čine.
Svijećom rastjerujem tmine.
Skitam se,
pa se pitam
Što noć u naprtnjači nosi?
Zaspao mjesec u kosi.
Teturam pomalo pjan
noge mi sapliće san.
Poslat ću ovu pjesmu
na nepostojeću adresu
neka je ptice odnesu
Odgovor unaprijed znam .
Palim još jednu svijeću
da malo produžim dan.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPIRATI